

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/43/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8320200913
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Kovaľová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8320200913.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Kovaľovej a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Antónie Kandravej v spore žalobcu: S. Q., R.. X.X.XXXX, D. B. XXX, zastúpený: JUDr. Ľuboš Bajuzík, advokát, so sídlom Nám. slobody 2, 066 01 Humenné, IČO: 42229685 proti žalovanej: S. Š., R.. XX.X.XXXX, D. V. XXX, zastúpená: JUDr. Miloš Kaščák, advokát, Advokátska kancelária, Kalinčiakova 10, 093 01 Vranov nad Topľou, IČO: 35511028, o určenie vlastníctva k osobnému motorovému vozidlu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č.k. 11C/12/2020-220 zo dňa 20. januára 2022, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalobca má nárok vo vzťahu k žalovanej na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol tak, že

I. Súd určuje, že žalobca je vlastníkom osobného motorového vozidla Y., rok výroby XXXX.

II. Žalovaná je povinná motorové vozidlo špecifikované v prvom výroku tohto rozsudku vydať žalobcovi v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Súd žalobcovi voči žalovanej priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil okrem iného ustanoveniami § 137 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), § 34, § 37 ods. 1, § 123, § 133, § 488, § 494, § 588, § 628 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 2 ods. 1 písm. q), § 111 ods. 1, ods. 2, ods. 3, písm. c), § 114 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. a) a ods. 3 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke.

3. Žalobca sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 18.03.2020 domáhal určenia vlastníckeho práva k osobnému motorovému vozidlu zn. Y., rok výroby XXXX a uloženia povinnosti žalovanej označené motorové vozidlo vydať žalobcovi do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

4. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že kúpna zmluva, ktorej predmetom bolo osobné motorové vozidlo Q., bola uzavretá medzi žalobcom ako kupujúcim a svedkom A. J. ako predávajúcim. Predávajúci (svedok A. J.) ponúkal motorové vozidlo Q. na predaj

prostredníctvom inzerátu, na ktorý ako záujemca reagoval žalobca. Žalobca si po vykonaní skúšobnej jazdy dohodol so svedkom výšku kúpnej ceny. K uzavretiu kúpnej zmluvy medzi žalobcom a svedkom došlo tak v ústnej forme. Svedok potvrdil, že ohľadom kúpy jednal výlučne so žalobcom, ktorého považoval za kupujúceho, od ktorého prevzal kúpnu cenu v hotovosti a ktorému aj motorové vozidlo s kľúčmi vrátane písomnej dokumentácie odovzdal. Svedok tiež potvrdil, že písomná kúpna zmluva bola vyhotovená len pre potreby zápisu nového vlastníka vozidla v evidencii vozidiel na žalovanú z dôvodu, že žalobca nebol občanom SR a nemal občiansky preukaz SR. Kúpna zmluva v písomnej forme uzavretá medzi svedkom ako predávajúcim a žalovanou ako kupujúcou je tak neplatný právny úkon, keďže svedok nemal vôľu previesť vlastnícke právo na žalovanú, ale na žalobcu. Pri posúdení všetkých okolností a skutočností tvrdených žalovanou, prečo by mala byť vlastníčkou sporného motorového vozidla, súd tieto vyhodnotil ako protirečivé a nepreukázané. Žalovaná najprv v písomných vyjadreniach nepoprela, že finančné prostriedky na kúpu motorového vozidla boli žalobcove, a až na pojednávaní uviedla, že peniaze boli spoločné, keďže žili v spoločnej domácnosti. Žalovaná raz uviedla, že žalobca rozhodol tak, že motorové vozidlo kúpil pre ňu a pre ich spoločného syna a potom raz uviedla, že žalobca jej daroval finančné prostriedky na to, aby si mohla kúpiť toto motorové vozidlo. Odvolávajúci sa na ich žitie v spoločnej domácnosti žalovaná uvádzala, že všetok majetok nadobúdali spoločne tak ako rodinný dom v B..

5. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že finančnými prostriedkami určenými na zaplatenie kúpnej ceny žalobca disponoval zo svojich bankových účtov a kreditnej karty. Nepreukázalo sa ani, že by žalobca daroval žalovanej akékoľvek finančné prostriedky určené na kúpu motorového vozidla. Svedok, A. J., na pojednávaní vypovedal, že kúpnu cenu prijal od žalobcu a žalobcu považoval za kupujúceho. Aj keď svedok nie celkom jednoznačne vedel uviesť, kedy mu žalobca uviedol, že žalovaná bude zapísaná ako vlastníčka v evidencii vozidla, išlo o zápis žalovanej ako vlastníčky a držiteľky vozidla pre potreby jeho evidencie príslušnými úradmi, keďže žalobca nebol občanom SR. V konaní nebola preukázaná vôľa žalobcu darovať motorové vozidlo žalovanej vychádzajúc jednak z tvrdení žalovanej, ale aj vzhľadom na komunikáciu strán sporu, z ktorej vyplynulo, že žalovaná sa pýtala žalobcu, čo chce poistením dosiahnuť, na čo žalobca reaguje otázkou, čo konkrétne na svojom aute potrebuje poistiť, z čoho je zrejmé, že o poistení rozhodoval žalobca. Súd mal tiež za preukázané, že žalobca uhrádzal aj ďalšie náklady s prevádzkou motorového vozidla - registračný poplatok, poistenie, servis v autorizovanom servise, na ktorý účel zasielal žalovanej finančné prostriedky. Žalovaná nepoprela, že takéto finančné prostriedky boli na jej účet zo strany žalobcu zasielané, pričom uviedla, že žalobca jej peniaze posielal, aby sa starala o domácnosť a tiež, aby zabezpečovala starostlivosť o ich spoločného syna. Vzhľadom na vykonané dokazovanie, je zrejmé, že žalovaná považovala vozidlo za svoje práve len z dôvodu, že je uvedená v evidencii vozidiel a osvedčenia o evidencii vozidla boli vystavené na jej meno. V konaní nebolo preukázané na základe akého titulu žalovaná vlastnícke právo k motorovému vozidlu nadobudla, pričom súd za preukázané považoval len prenechanie motorového vozidla do užívania žalovanej, čo je oprávnením vlastníka podľa ust. § 123 Občianskeho zákonníka. V konaní nebolo ani preukázané nadobudnutie vozidla do podielového spoluvlastníctva strán sporu. Vzhľadom na vyššie uvedené, súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel.

6. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1, ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie na návrh žalovanej rozhodnúť o trovách konania podľa § 257 CSP neprihliadol.

7. Proti rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP a navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie. Rozsudok považuje žalovaná za nesprávny, nakoľko súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca v konaní tvrdil, že je príslušníkom S., neovládal slovenský jazyk, kvôli svojmu zamestnaniu často cestoval a cestuje aj mimo územie Slovenskej republiky a preto formálne nechal zapísať žalovanú do osvedčenia o evidencii osobného motorového vozidla ako vlastníčku tohto vozidla. Žalobca od zakúpenia motorového vozidla do odletu mimo územia SR mal dostatočný časový priestor, aby si vedel vybaviť všetky registračné a iné povinnosti ohľadom motorového vozidla alebo splnomocniť zákonným spôsobom na tieto úkony inú osobu. Nič a nikto žalobcu nenútil, aby motorové vozidlo kúpil a dal ho žalovanej, na ktorú aj bola riadne uzatvorená kúpna zmluva a na ktorú je motorové vozidlo aj zaregistrované. Motorové vozidlo bolo kúpené pre žalovanú a pre ich spoločného syna. Súd bagatelizoval písomnú kúpnu zmluvu a bez ďalšieho ju považuje za neplatný právny úkon. Ak sa účastníci rozhodli, že právny úkon (zmluva) bude

vykonaný v písomnej forme, všetky zmeny, doplnky a dodatky musia mať písomnú formu. Tvrdenie o uzavretí ústnej kúpnej zmluvy je žalobcom vytvorený konštrukt, aby bol v konaní úspešný. Nie je totiž pravdou to, aby pri prihlásení vozidla do evidencie policajný orgán vyžadoval písomnú zmluvu. Potrebu písomnej zmluvy predávajúci A. J. vysvetľoval tak, že ak by nový vlastník nebol občanom SR, musela by sa vykonať nová technická kontrola vozidla, takisto kontrola originality a vydával by sa nový technický preukaz s vývozovými značkami, keďže toto by bolo následne potrebné zaregistrovať vo C. D. a vozidlo by sa potom vyradilo aj zo slovenskej evidencie. Žalobca je držiteľom platného pasu a má povolený pobyt na území Slovenskej republiky. Nemal teda problém prihlásiť vozidlo do evidencie na svoje meno a to aj bez občianskeho preukazu.

8. Vo vyjadrení k odvolaniu žalobca uviedol, že žalovanej ušla tá skutočnosť, že pri predaji hnuiteľnej veci slovenský právny poriadok nevyžaduje zmluvu v písomnom vyhotovení a preto poznámka o prípadných zmenách a doplnkoch, ktoré by museli byť vyhotovené písomne, je úplne nezmyselná. Žalovaná popiera tvrdenie žalobcu, ale neuvádza svoje vlastné tvrdenie o predmetnej skutkovej okolnosti a preto v súlade s ust. § 151 ods. 2 CSP je toto jej popretie neúčinné. Pokiaľ žalovaná tvrdí, že žalobca vytvoril konštrukt na to, aby som bol v konaní úspešný, k tomuto uviedol, že svoj nárok a tvrdenia preukázal listinným dôkazmi a svedeckou výpoveďou mimo vlastného tvrdenia. Žalovaná naopak vytvorila nepravdepodobný a nepravdivý konštrukt a mimo vlastnej často menenej a protichodnej výpovede ho vlastne ničím nepodložila. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil, zamietol odvolanie žalovanej a zaviazal ju k náhrade trov odvolacieho konania.

9. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná. Trvá na podanom odvolaní. Počas užívania motorového vozidla žalovanou, žalobca nikdy nenavrhol, aby vozidlo previedla na žalobcu. V marci 2019, keď sa žalovaná odsťahovala od žalobcu, začal urgovať žalovanú na vrátenie vozidla.

10. Vo vyjadrení žalobcu k vyjadreniu žalovanej poukázal na tú skutočnosť, že súd sa vyrovnal so všetkými argumentmi žalovanej a preto navrhol rozsudok v plnom rozsahu potvrdiť, odvolanie i vyjadrenia žalovanej odmietnuť a zaviazat túto na náhradu trov konania pred oboma súdmi.

11. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

12. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

14. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne

nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Odvolací súd nezistil naplnenie tejto odvolacej námietky.

15. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka naplnená nebola.

16. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu zistil, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaného dokazovania dospel aj k správnym skutkovým zisteniam. Zároveň prejednávanej veci správne právne posúdil. V priebehu odvolacieho konania žalovaná nepredložila žiaden dôvodný argument, ktorý by mal súvis s prejednanou vecou do tej miery, aby bol spôsobilý priniesť pre odvolateľa priaznivejšie rozhodnutie.

17. Podľa § 34 Občianskeho zákonníka, právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

18. Podľa § 35 ods. 1 až ods. 3 Občianskeho zákonníka, prejav vôle sa môže urobiť konaním alebo opomenutím; môže sa stať výslovne alebo iným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejavovať. Právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom. Právne úkony vyjadrené inak než slovami sa vykladajú podľa toho, čo spôsob ich vyjadrenia obvykle znamená. Pritom sa prihliada na vôľu toho, kto právny úkon urobil, a chráni sa dobromyseľnosť toho, komu bol právny úkon určený.

19. Podľa ust. § 123 Občianskeho zákonníka, vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním.

20. Podľa ust. § 124 Občianskeho zákonníka, všetci vlastníci majú rovnaké práva a povinnosti a poskytuje sa im rovnaká právna ochrana.

21. Podľa ust. § 126 odsek 1 Občianskeho zákonníka, vlastník má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje; najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávom zadržuje.

22. Podľa ust. § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka, vlastníctvo veci možno nadobudnúť kúpnu, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom.

23. Podľa § 133 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak sa hnuiteľná vec prevádza na základe zmluvy, nadobúda sa vlastníctvo prevzatím veci, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak.

24. Žalovaná v podanom odvolaní namieta záver súdu prvej inštancie o neplatnosti kúpnej písomnej zmluvy uzatvorenej medzi predávajúcim A. J. a žalovanou. Žalovaná tento záver súdu považuje za nesprávny, vychádzajúci z nesprávnych skutkových zistení a neprávneho právneho posúdenia veci súdom a má za to, že súd prvej inštancie bagatelizoval písomnú zmluvu bez ďalšieho.

25. S odvolacou námietkou žalovanej sa stotožniť nemožno. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že kúpna zmluva, ktorej predmetom bolo motorové vozidlo Q. bola uzatvorená medzi žalobcom ako kupujúcim a A. J. ako predávajúcim v ústnej forme. Následná písomná

zmluva bola uzatvorená formálne pre potrebu evidencie osobného motorového vozidla na území Slovenskej republiky a tá je pre nedostatok vôle predávajúceho neplatná. Predávajúci A. J. sa dohodol a mal vôľu uzatvoriť kúpnu zmluvu so žalobcom, ktorému v zmysle § 588 Občianskeho zákonníka predmet kúpy odovzdal a žalobca mu zaň zaplatil. Žalobca mal vôľu nadobudnúť osobné motorové vozidlo do svojho výlučného vlastníctva a táto vôľa žalobcu nebola v konaní spochybnená. Skutočnosť, že auto používala žalovaná a stala sa jeho držiteľom vyplývalo z ich partnerského spolužitia a tej skutočnosti, že auto žalobca v čase svojej neprítomnosti prenechával žalovanej na účely zabezpečenia starostlivosti a potrieb ich maloletého syna.

26. Povinnosť predávajúceho vyplývajúca z ust. § 588 Občianskeho zákonníka je predmet kúpy odovzdať a kupujúci má povinnosť predmet kúpy prevziať a zaplatiť zaň predávajúcemu dohodnutú cenu. V priebehu konania bolo nepochybne preukázané, že osobné motorové vozidlo, ktoré je predmetom sporu, zaplatil žalobca z finančných prostriedkov v jeho výlučnom vlastníctve. Svedok (predávajúci), A. J., na pojednávaní dňa 28.09.2021 (č.l. 194 a nasl. spisu) uviedol, že so žalobcom sa stretol dvakrát. Prvýkrát v podvečer, keď žalobca prišiel za predávajúcim sám osobne, za účelom obhliadky a skúšobnej jazdy motorového vozidla, ktoré bolo predmetom kúpy, po vykonaní ktorej si ho nechal žalobca u predávajúceho rezervovať. K prevzatiu auta a jeho zaplaceniu došlo na druhom stretnutí, v prítomnosti žalovanej, pričom svedok jednoznačne potvrdil, že žalobcu považoval za kupujúceho, a ten mu aj odovzdal finančné prostriedky a prevzal preukaz a kľúče od auta. Navyše nesporným bola aj skutočnosť, že žalobca šoféroval nové auto do H. a žalovaná šoférovala požičané auto z D. do N., naspäť do požičovne (č.l. 187 spisu). Na pojednávaní ďalej svedok potvrdil tvrdenie žalobcu, že prihlásenie auta cudzím štátnym príslušníkom v Slovenskej republike je komplikované a práve z dôvodu evidencie motorového vozidla v Slovenskej republike, bola uzatvorená písomná zmluva, na základe ktorej je evidovaná žalovaná ako vlastníčka a držiteľ predmetného vozidla. Výpoveď svedka nerozporovala ani žalovaná.

27. Vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že žalobca mal po celý čas vôľu nadobudnúť vlastnícke právo k motorovému vozidlu, ktoré v sms komunikácii so žalovanou označil ako svoje „vysnívané“ (č.l. 61spisu). Aj po prihlásení auta na žalovanú, žalobca sa naďalej správal ako vlastník motorového vozidla, rozhodoval o poistení auta (č.l. 61 , 62 spisu), zaslal žalovanej peniaze na zaplatenie poistného (č.l. 88 spisu), nakoľko v tomto čase bol preukázateľne v zahraničí, uhrádzal aj servis auta v autorizovanom servise. V konaní nebolo sporné ani to, že žalovaná v čase kúpy auta finančné prostriedky nemala a žalobca jej poskytoval finančné prostriedky na starostlivosť o ich spoločnú domácnosť a maloletého syna.

28. Je dôvodné sa stotožniť aj so záverom súdu prvej inštancie, že žalovanej tvrdenia o darovaní auta, prípadne o nadobudnutí do podielového spoluvlastníctva neboli preukázané a tieto tvrdenia žalovanej boli protirečivé.

29. Vzhľadom na vyššie uvedené a rozsah vykonaného dokazovania, z ktorého bezpochyby vyplýva, že žalobca nemal nikdy v úmysle previesť vlastnícke právo k autu na žalovanú, ale jeho vôľou bolo od počiatku nadobudnúť vlastnícke právo k motorovému vozidlu, odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok postupom podľa § 387 CSP potvrdil ako vecne správny.

30. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi vo vzťahu k žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, s tým, že o výške náhrady týchto trov rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

31. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).